

Sende de bu hastalık var mı?

20. asrın modern insanların mübtela olduğu, ruhun ölümüne sebep olan maddecilik modern deyimle, materyalizm; İmandan ve İslam'dan mahrum olan, nefislerini rehber edinip ona tapan Yunan filozoflarının sistemleştirdiği, bütün her şeyin maddeden ibaret olup manadan yoksun olduğunu iddia eden sapık bir akımdır. Bunlara göre insanın mutlu veya mutsuz olması ancak maddeye bağlıdır. Allah, peygamber, maneviyat, ruh, ahiret, mucize ve buna benzer gerçekler bu adamların sapık görüşlerine göre yoktur. Bu adamların ve onlara uyanların varacakları yer malumdur. Fakat işin en acayip tarafı Müslüman anan-babadan Müslüman olarak dünyaya gelen kişilerde d

e bu hastalığın çok yaygın olarak görülmesi. Maddenin varlığı ile mutlu, yokluğu ile de mutsuz olması. Maddî olarak sıkıntıya düşen kişiler, başta İman nimeti olmak üzere sayısız nimetleri unutup sızlanmaya başlamaktadırlar. Bunun yerine yapması gereken sabrı, elindekine şükrü, istiğfar, Allah'tan af dilemeyi ve Cenabı Hakka daha fazla yönelmeyi unutuyor. Halbuki Kur'anı kerimde **“bollukta ve darlıkta infak edenler (Allah yolunda verenler)”** buyrulurken müminlerde mal sevgisinin olmaması gerektiğini, fakirlik ile zenginlik halinin kulluğundan hiçbir şey eksilmeyeceğini ifade etmiş oluyor. Kâfirlerden bahsederken ise

“Hayır! Doğrusu siz yetime ikram etmiyorsunuz, yoksulu yedirmeye birbirinizi teşvik etmiyorsunuz. Haram helâl demeden mirası yiyorsunuz. Malı aşırı biçimde seviyorsunuz.”

buyrulmakla onların maddeye/dünyalığa olan hırslarını beyan ediyor. Böylece iki fırka arasında ki farkta ortaya çıkmış oluyor. Türkiye Müslümanları ehli küfürle aralarında bulunan bu farkı koruyamayıp dış görünüş olarak kâfirlere benzemekle kalmadılar ve hatta bazı inanç meselelerinde de onlara benzeme hatasına düştüler. Hal böyle olunca onlardaki sıkıntılar bizlerde de ortaya çıkmış ve artık her hangi bir günlük gazeteyi dahi elimize aldığımızda görüyoruz ki,

“borçlu baba katliam yaptı”, “annesini para için öldürdü”, kredi kartı borcu için kuyumcu soydu” vs. vs. bu misalleri sayfalarca çoğalta biliriz. Çünkü, insanları cehaletin karanlıklarından nura çıkartması için indirilen hazreti Kur'an'daki

“Kim Allah'a karşı gelmekten sakınırsa Allah ona bir çıkış yolu açar”

düsturunu unuttuk telaşe düştük yalnız ve çaresiz kaldığımızı, bütün kapıların ve yolların

kapandığını zannettik. Oysa ki rabbimiz bize buyurmuştu ki,

“Kim Allah'a tevekkül ederse(güvenir ve dayanırsa), O (Allah) kendisine yeter.”

O zaman bu telaş, bu sıkıntı ve buhranlar da ne?

İşte bu perişan halimizin sebebi kalplerdeki madde/dünya sevgisi hastalığıdır. Çünkü aramızda ki,

“ne varlığa sevinirim, ne yokluğa yerinirim”

diyen insanları yetiştirmemiştir, aramızda bulunanlarına da itibar edip baş tacı etmemişiz. Ve artık gönüller, hakikat âlemine ulaşip her dem Mevlamızın cemalini temaşa etmekle, Mevlanın feyziyle tatmin olmakla yetinmek yerine maddenin varlığı ile avunur olmuş. Bu da bizi ehli küfürle aynı perişanlığa düşmemize sebep olmuş ve buhranlar, cinnetler ve daha nice sorunlarla boğuşur hale gelmişiz.

İslam düşmanları kendilerinde olan bu helak edici hastalığı bize bulaştırdılar. Bu hastalığın bizlere yani ehli İslama sirayet etmesinin sebeplerinin başında;

1-) İslamî meselelerdeki cehaletimiz.

2-) Maddenin ardındaki hakikati, maddeyi aşip “her şey helak olucudur” ayeti kerimesinin ne manaya geldiğini bizlere öğreten tarikatın, tasavvufun elimizden alınışdır.

Gönülden Mevla' dan başka her şeyin sevgisini çıkarıp atmanın en kestirme yolunun tekkelerden geçtiğini unutmak, dünya sevgisinin altında kalıp yok olmamıza sebep olmuştur..

İkinci bin yılının müceddidi, İmamı Rabbani hazretlerinin de 'Mektubat'ında **“kalbinde Allahtan başkasına ait sevgilerden kıl miktarı bulunan kişiye Allah'ı bilmek haramdır”** buyurması da bu konuya temel teşkil etmektedir. Bizler Allahresülü'nün bildirdiği faydalı-zararlı, hak-batıl ne varsa hepsini öğrenip tatbik etmekle bu ve buna benzer bütün hastalıklardan kurtulmuş oluyoruz. Elbette dünyaya boş vermek mümkün değildir, doğru da değildir. Zira efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem

“dünya ahiretin tarlasıdır”

buyurarak asıl istirahat ve eğlence yerinin ahiret olduğunu, burada ise olanca gücümüzle çalışıp öte dünyaya yatırım yapmamız gerektiğini belirtmiştir.

Müslümanlar için hayati önem arz eden buna rağmen tamamen unutulmuş ve başından beri işlenen konuyu en güzel şekilde tamamlayan bir hadisi şerif zikrederim, hemde ne hadisi şerif:

Hasen radiyellahu anh rivayet etti, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurdular ki: **“Siz den her kim Allah celle celalühü’nün kendisine hiç okumadan ilim vermesini ve yol gösteren olmadan hidayet bulmasını ister?**

□□□□□□□□□□□□□□**Sizin içinizden hanginiz Allah’ın kendisinden körlüğü gidermesini ve kendisini basiretli (ileri görüşlü) yapmasını ister?**

□□□□□□□□□□□□□□**Dikkat edin! Şüphesiz ki, kim dünyaya meyl etmez ve dünya hakkında uzun uzun düşünmezse, Allahü Teâlâ ona öğrenmeden ilim verir ve yol gösteren olmadan doğru yola erdirir.**

□□□□□□□□□□□□□□**Uyanık olun! Muhakkak sizden sonra bir topluluk bulunacaktır ki, insanları haksız yere öldürmeden ve kibirlenmeden mülk ve saltanat elde edemeyecekler. Böbürlenme ve cimrilik olmadan zengin olamayacaklar. Nefislerinin arzularına uyup dinden çıkmadan da kendilerini sevdiremeyecekler.**

□□□□□□□□□□□□□□**Uyanın! Sizlerden herhangi biriniz o zamana ulaşırdı zenginliği elde etmeye gücü yettiği halde fakirliğe sabreder, sevmeye kadir iken milletin nefretine tahammül eder, izzete (güçlü olmak) elinde olduğu halde zillete (güçsüzlüğe) tahammül ederse ve bunları yalnız Allah rızası için yaparsa ona 50 siddik sevabı verilir.”**

Eğer eğitim sistemimiz bu ve bunun gibi hadisi şeriflerin rehberliğinde tekrardan tesis ve tezyin edilmezse bu devran hep böyle dönüp duracak. Ve artık katillik, zalimlik, zorbalık tecavüzcülük, hırsızlık, arsızlık ve daha ne kadar rezillikler varsa hepsi bizlere normal gelmeye başlayacak. (hafezanallahu tealâ min zâlik) Ya rabbi uyanmayı ve uyandırabilmeyi nasib eyle, uyananlardan iki dünyada da bizleri ayırma, Amin...